

Biblioteca Provincial

PALMA

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 112

SETMANARI MALLORQUÍ
Inca, 23 Maig de 1925

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

MARIAN AGUILO

A un carrer de Palma, ingloriós, que porta encara el nom de *Carrer de les Monges* que li deu venir de ben lluny, nasqué, el dia 16 de maig farà cent anys, Marià Aguiló i Fuster, cantor de l'*Estel de l'Auba* i de *Esperança*. El carrer de les Monges és un carrer estret i curt, prop d'aquell altre carreró que es deia l'Entrada-que-passa i ara es diu del Passadís. No és un carrer ple del monacal silenci i de la santa unció de resos i saltiris que el seu nom apar que promet. Brunz contínuament com amb el murmull de moltíssimes abelles. La proximitat de la Plaça, amb l'estrèpit de les transaccions, amb el dring de la moneda cantant i sonant sobre els taulells de pedra, eixorda de mundanal renou aquell obscur indret urbà on, ara fa un segle, deixà un nadaló dins el bres la més púdica de les nou Muses. El mur de la casa pairal, amb motiu d'aquest centenari, serà ennoblit per una làpida on constarà la data seva naxença i de la seva mort.

La mort Tota la vida que l'esperà, sense témer-la. La mort, la pàllida núvia coronada de xiprer, fou per Marian Aguiló festejada des de la més primerenca juvenesa ençà. Però tot festejant la mort, va fer fecunda la vida, que Déu li va allargar fins ben passada la setantena. El seu *Llibre de la Mort* bé prou indica com n'era assidu el festeig i amorosa la correspondència. Però

encare més que la mort, festejà una altre Dama. I aquesta Dama fou la Llengua.

Marian Aguiló fou el *cavalier servente*, l'herald i el patge d'armes de la Llengua, la dama captiva i viltiuguda. Quan la canta i la lloa, com si fos una aimia carnal, el seu llavi se li posa ardent, com si l'haguès tocat el caliu profètic. En els seus *Records de juvenesa* hom no sab quina venera i estima més: la Dona o la Llengua.

L'amor a la Dona, que va fer mare dels seus fills, i l'amor a la Llengua esclataren ensems, com un brot de dues flors. I a amb dues les confon en una mateixa adoració en ses cançons de juvenesa:

Axí em va dictar l'Amor
mos esplais de fadrinatge
amb paraules de l'avior...

L'amor que li parlava a l'orella del cor amb la llengua del avis, era un amor tímid i púdic. Nasqué dins un temple i en la nit més blava i més formosa de tot l'any. Nasqué en la nit de la Puríssima, que Maragall havia de cantar. I aquest amor se li presentà, com al Dant de *Vita Nuova*, amb el rostre vestit d'humilitat; i fou sempre espiritual i pur com l'amor de Petrarca, com l'amor de Ausias March, que també nasqueren dins un temple i en el Divendres més sant de l'any:

Amor que es fa cobejança,
foc d'infern és, i no amor.

Amb una íntima recança escrivia ell que

cap Moisès jamai trepitja—la terra de promisió. Però amb sa vista aquilina, l'albirà de lluny i tingué l'immens consol de veure com s'hi anaven encaminant les corrues denses del poble que ell havia posat en marxa amb sa paraula d'iluminat.

LLORENÇ RIBER.

HONORANT SON CENTENARI

«Ahir, 16 de maig, compliren cent anys de la naixensa del que fou eximí poeta i excels conservador i conreador de la nostra sempre més estimada llengua, En Marian Aguiló.

Amb tal motiu, tot el dia hi va haver un romiatge de personalitats i altres bons patricis anant a visitar el monument que a sa memòria s'alça entre massissos de verdor al Parc de la Ciutadella.

Eren molts els que portaven ramells de flors, i una colla de literats tenien cura d'enjoiar amb elles el monument, el qual ha restat materialment cobert.

Prenien part en aquesta pietosa i simpàtica tasca l'Angel Aguiló (el fill de don Marian), i les seves xamoses filles; En Narcís Oliver, En Josep Maria Roca i En Lluís Via, Mn. Llorenç Riber, En Franquesa i Gomis, En Carles Pirozzini, En Pompeu Fabra, l'enginger agrónem senyor Aguiló, nebot de don Marian, En Miquel i Plana i les seves gentils filla i neboteta i altres.

Al migdia, l'Angel Aguiló, va agrair a tots el bon recort que servaven del seu pare, i se'n va anar

Van fer el mateix bona part dels concurrents, pero constantment, fins al vespre, hi va haver davant del monument, un aplec d'admiradors del mestre, que lloaven la seva excelsa personalitat i le seves meritíssimes obres.»

De «La Veu de Catalunya»

Als homes amagaràs
el mèrit del que faràs.

Menudall d'enrabiades
grans tempestes començades.

Vituperi ni alabança
facin moure ta balança.

LA MEVA VILA

Quin bo que fa de contemplar la vila
del Cingle estant, quan al damunt sentiu
el frec llisquent d'un ocell que s'enfila
i al belj dessota, rondinant, el riu!

Mes enllà i en amunt, fan les carenes
la giragonga d'un capçal barroc
pel llit que li guarneixen amb ofrenes
els camps, tan bells que no en trobeu enlloc.

Ella hi somriu beatament i dolça;
quan s'hi adorm, la senyen piament
i la vetllen ermites; i en la molsa
de ses fonts brolla una cançó d'argent.

Quan surt cap a Llevant la clariana,
ja la en desperta un refilar d'ocells;
diu l'«A Déu m'encoman» una campana
i es deixonda la pau dels carrers vells

Per tot arreu, en aquella hora, tresca
gent matinera que va a guanyâ el pa
taral·lejant una tonada fresca,
que, haven-ti feina, fa de bon cantâ.

Riuen les cases i les pagasies
reviscolades del novell matí;
passa el vol cridaner de les falsies
i canta el vent en el pollac veí.

Així que el sol és alt, quina bona hora!
i quines ganes de guaitar, quan veus
les terres i els serrats i aquella vora
de riu brodada d'hortes i conreus!

I t'encenen la faç i la mirada
les cases resplendents i el campanar;
i cerques, amb la vista en calitjada,
aquell indret on cau la teva llar.

Quin goig saber que ja tothom trebralla
i pels carrers veure jugâ els infants,
i pensar que és ben llunya la baralla
i que ara tots ens podrem dir germans!

Senyor, Senyor! torneu-me verdadera
la visió i em complireu l'anhel
de dî a tothom, al cim de la Cinglera:
—Veieu? vaig néixe en aquest tros de cell!

JOAN PUNTI I COLLELL PREV.

L'ECO

Un atlotet anomenat Jordi no sabia que cosa era un eco. Un dia passant-se per una possessió de son pare va comensar a cridar: Oh! oh!.. i de dins un bosc sortiren ses mateixes paraules: Oh! oh!

Espantat i tot sospres perquè no sabia qui era que repetia les seues exclamacions, va dir cridant amb molta rabi,—¿Qui ets tú? .. ¿Qui ets tu? va contestar la mateixa veu i en Jordi aquesta vegada va quedar del tot descompassat. Tot enfadat perquè no se contentaven amb no respondre a la seua pregunta sino que repetien les mateixes paraules procurant imitar la seua propi veu, digué:—Ets un beneit poca vergonya!.. —Ets un beneit poca vergonya! va repetir la veu desd'el fons del bosc!

De totduna en Jordi se va desesperar i figurau-vos si'n sortirien de flastomies i insults per aquella boca seua, però l'eco les hi tornava amb la més escrupulosa fidelitat.

Ja del tot apurat i duit per sa curiositat que'l dominava va començar a trescar per dins el bosc a veure si trobava l'atlot que se reia d'ell d'una manera tan desvergonyida per dar-li una bona pallissa. Molt va caminar i voltar però no trobà ningú.

Amb gran rabi per no haver-se pogut venjar va arribar a ca seua en Jordi. Sa mare li va preguntar la causa d'aquell enutjament tan fort i ell li va contar lo que li havia succeït i acabà dient:—Això és estat un mal polissó que s'és amagat per injuriar-me i dir-me mil grosseries.

—Per de pronte fill meu—digué sa mare —tú t'has traït i t'acuses a tú mateix. Tú no has sentit més que les teues pròpies paraules; tot sovint has vist ta cara reflectada dins l'aigo: Idò bé, tú has sentit avui sa teua veu reflectada dins el bosc. Si tú en lloc de cridar insults i inconveniències haguesses pronunciat paraules amoroses o indiferents el bosc no t'hauria tornat més que paraules indiferents o amoroses.

Això mateix passa a n-el món. La conducta dels altres és ordinariament l'eco de la nostra. Si mos portam bé i honradament amb ells, ells faran lo mateix amb noltros; però si som durs i grossers amb nostres germans, no podem esperar que mos arribès millor de la seua part.

LA SEU DE MALLORCA

NOMANEMENTS

Es estat nomenat pel Capítol dels canonges de la Seu de Mallorca Vicari Capitular de la Diòcesis el M. I. mossèn Bartomeu Pascual, Canonge Lectoral i Rector del Seminari.

Per Ecònom de la Mitra, igualment és estat elegit el M. I. Mn. Antoni Sanxo, Canonge.

Per renúncia del M. I. Mn. Vicens Balanzà, Xantre, ha sigut nomenat per l'Ilm. Vicari Capitular Secretari de la Cambra del Bisbat mossèn Emili Sagristà, que ja actuava de Vis-Secretari.

Felicitam coralment el Doctor Pascual i demés elegits per tants honrosos càrregs.

Bolletí de L'HARPA d'INCA

CONCERT DEL DIA DE L'ASCENCIÓ

Amb un garrít programa que se desplegà com un capdell de fil d'or, tengué lloc el concert anunciat pel dia de l'Ascensió, tal va esser l'execució mestrivola de nostro Orfeó, cada dia més expresiva i xalesta.

Els aplaudiments li feren repetir el «Vou verivou» «La Sardana de les Monjes» «La Cançó del Solveig» i donà de plus el «Mandatum novum» d'En Victòria, a demanda d'uns amics de nostro Art.

Entre la concurrència hi havia bastantes persones representatives, com el primer Tinent municipal, don Miquel Mir, que representava l'Ajuntament.

El President, En Miguel Durán, després d'una mica d'introducció, lletgí el discurs del Pare Sant, que va fer a l'Orfeó Català, en l'audiència privada que li va donar en sa visita a Roma.

Finida la lectura del discurs del Papa, el President, digué que mossèn Pere Samper, notable músic, germà del senyor Baltassar, un dels capdells de l'«Orfeó Català», havia vengut a posta de Ciutat per sentir l'audició de «L'Harpa d'Inca». I dirigint-se a mossèn Samper, li encarrega que tremeti a son bon germà pel Mestre Milet i pel President Sr. Cabot, de part de «L'Harpa d'Inca» i del públic d'amics allà reunits, un salut molt efussiu i l'enhorabona més coral pels triomfs assolits a la ciutat de Roma.

Un esclat de mambelletesa provaren les paraules del President, que recullí mossèn Samper per envià al Palau de la música catalana.

Després de l'audició mossèn Samper se desfeia en alabances a l'Orfeó i felicità el Director Sr. Albertí i encarregà al President que donàs de part seva una ferrada pel coll an els orfeonistes.

SUSCRIPCIÓ de donatius de pesseta per la *Senyera*, que se reculleix de les minyones fadrines que les agraden les belles cançons.

Suma anterior 40'00

L'han pagada les seuyoretetes:

41, Catalina Noguera Estrany.—42, Margalida Noguera Estrany.—43, Rosa Fiol Castillo.—44, Catalina Alzina Ramis.—45, Catalina Durán Buadas.—46, Catalina Mulet Nicolau 47, Teresa Fiol Beltrán.

Suma pessetes 47.

Pelegrinació Franciscana

Organizada pels pares caputxins diumenge passat se va fer la pelegrinació franciscana que tots els anys acostumen fer les germandats de la Tercera Ordre de Sant Francesc. Enguany tocà a visitar el Santuari de la Mare de Deu de Cura en homenatge al Beat Ramon Lull, que allà d'alt hi feu vida ermitana i de contemplació.

La concurrència que se replegà allà d'alt fou immensa, casi massa per les comoditats que se poden donar en aquell lloc de pau i benedició.

Hi hagué missa de comunió general, que celebrà el M. R. P. Bartomeu Salvà, Provincial dels Terciaris Regulars, mentres donava la benvenguda als pelegrins i deia devots favorins auçarístics el P. Rosselló, Prior del convent de Lluchmajor.

An el gran pati-jardí se celebrà l'ofici baix una tenda enmurtada i voltada dels artístics penons de les germandats arribades. El celebra el Rector d'Algaida mossèn Bernat Trobat i predica a l'aire lliure el Pare Samuel d'Algaida, Caputxí. El poble canta la Missa d'Angels.

A causa del temps, que brusquetjava, la Assembla missional es va fer en la cambra de l'Escola i la majoria de les germandats partiren a ses respectius pobles.

Feren entusiastes parlaments Mn. Andreu Cairmari, Mn. Josep Espases, Rector de Marratxi;

el Rnt. P. Dionisi de Llorenç; el Rnt. P. Antoni lletgeix una poesia apropiada en aquell acte, i segueixen els parlaments per don Josep M. Tous, el Rnt. P. Miquel Quetglas, i el Rm. P. Josep de Basalú, Provincial de caputxins de Catalunya i Balears.

Tots el oradors exaltaren la figura del Beat Ramon Lull i demostraren l'importància de les Missions catòliques, vessant de tots cors grans entusiasmes.

Mes de María Casolà

Traduit i ordenat

PER

Miquel Durán Seurina

Llibreria de Ca-Nostra, Murta, 5.-INCA.

La devoció del mes de Maria que conté aquest llibret, és la més apropiada per fer les famílies cristianes i per les persones que disposen de poc temps. Es curteta i sustenciosa. Porta per cada dia unes reflexions sobre una virtut cristiana i segueix una alabança i oració, també curtes, que són d'alta valor mariòfil per esser tretes dels escrits dels Sants i Doctors de la Església que més s'han distingits, exaltant les virtuts i prerrogatives de la Verge Maria.

Per encendre més la devoció mariana als mallorquins porta una peregrinació espiritual per cada dia a un dels Santuaris de Maria Santissima, que coronen les nostres montanyes.

Conté la coroneta de les dotze estrelles i demés oracions que se costumen dir a Mallorca, i an el apèndic, altres exercicis breus pel qui heu vulga més curt encara.

L'exemplar val 40 cèntims, per cada 10 s'en regalen dos. Els qui remetin 45 cts. en segells de correu o altra forma li enviarem un exemplar per correu.

Un bon periòdic és una missió perpètua a una Parròquia.—Lleó XIII.

Amb censura eclesiàstica. Zip. Durán-Inca.